

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 109.524 van 24 juli 2002
in de zaak A. 85.148/XIV-9113.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat I. FLACHET,
 kantoor houdende te 9040 GENT,
 Halvemaanstraat 7

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 22 april 1970 en van Tsjechische nationaliteit, op 1 juli 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 1999 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 22 oktober 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op het arrest nr. 87.298 van 16 mei 2000 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op de beschikking van 25 juli 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 8 mei 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 12 juni 2002 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat I. FLACHET verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1.1. Verzoeker, van Tsjechische nationaliteit, komt op 23 september 1998 in België aan en verklaart zich op 24 september 1998 vluchteling.

1.2. Op 22 oktober 1998 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 22 oktober 1998 tot weigering van verblijf, luidt als volgt :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 4 februari 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Tsjechische taal machtig is.

Uit betrokkenes verklaringen blijkt dat hij in Tsjechië problemen zou hebben gekend omwille van zijn Roma-origine. Zo zou betrokkene er niet in geslaagd zijn aan werk te geraken en zou hij uitgescholden zijn door skinheads. Betrokkene zou nooit het slachtoffer geweest zijn van fysisch geweld. Zijn broer P. zou (als enige in betrokkenes gezin - familie) daarentegen éénmaal aangevallen geweest zijn door skinheads, dit zo'n drie à vier maanden voor betrokkenes vertrek naar België. Vervolgens zouden betrokkene, zijn ouders, zijn broers en zusters (dit gezin woonde met zijn allen in één huis) een tweetal maanden voor hun vertrek naar België bedreigd zijn door een achttal skinheads. Deze skinheads zouden zich voor betrokkenes ouderlijke woning geplaatst hebben waarop ze ermee zouden gedreigd hebben de woning in brand te steken. Deze skinheads zouden eveneens stenen door de vensters gesmeten hebben (volgens betrokkene zou dit - de vernielingen - zich éénmaal voorgedaan hebben). Naar aanleiding hiervan zou betrokkenes vader de politie gecontacteerd hebben waarna deze laatsten na twintig

minuten ter plaatse kwamen. Hierop zouden de skinheads weggelopen zijn. De politie zou vervolgens de vernielingen vastgesteld hebben en zou zich er eveneens van vergewist hebben dat niemand van dit gezin aangevallen werd. Vervolgens zou betrokkene vader zich met de politieagenten naar het politiebureau begeven hebben waar hij een klacht zou ingediend hebben. Betrokkene legde het Commissariaat-generaal een kopie van het proces-verbaal voor. Tenslotte zou betrokkene (evenals zijn drie minderjarige kinderen) in navolging van zijn ouders V. B. en K. B. (OV. 4.759.691), zijn grootmoeder A. H. (OV. 4.766.730), zijn broer P.B. (OV. 4.759.692) en zijn zusters M. B.(OV. 4.765.924) en R.B. (OV. 4.766.831) Tsjechië verlaten hebben. Dit op 22 september 1998, waarna betrokkene op 23 september 1998 België bereikte waar hij de dag nadien zijn asielprocedure startte. Betrokkene is in het bezit van zijn internationaal paspoort.

Betrokkene brengt onvoldoende elementen aan die wijzen op een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie. Zo zou betrokkene uitgescholden zijn omwille van zijn origine. Dit is echter onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen wijzen op een persoonlijke en daadwerkelijke vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie.

Wat de (éénmalige) vernieling betreft die door skinheads werd toegebracht aan de woning van zijn ouders dient opgemerkt te worden dat uit betrokkene's verklaringen kan opgemaakt worden dat de politie zou getracht hebben dit gezin te helpen. Zo kwamen zij ter plaatse nadat zij door betrokkene's vader gecontacteerd werden, stelden zij de vernielingen vast en gingen zij na of er iemand verwond werd. Hieruit volgt dat een afwezigheid van bescherming van overheidswege evenmin kan weerhouden worden.

Het lijkt er dan ook op dat betrokkene enkel zijn land verliet in navolging van zijn ouders, broers en zusters. Aangezien voor deze laatste eveneens een bevestigende beslissing genomen werd, ontstaat evenmin in hoofdte van betrokkene het vermoeden dat hij zijn land diende te verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie.

De kopie van het proces-verbaal doet aan bovenvermelde vaststellingen geen afbreuk.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 22 oktober 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)"

2. Over de excepties.

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat de tweede verwerende partij uitdrukkelijk afstand heeft gedaan van deze exceptie ter terechtzitting, zodat deze exceptie niet wordt onderzocht;

2.2. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn memorie van antwoord onder II ("De onontvankelijkheid"), meer bepaald onder II.2 ("Feiten en middelen") verder opwerpt dat de vordering onontvankelijk zou zijn omdat geen middelen worden ontwikkeld; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift wel degelijk middelen ontwikkelt die voldoende duidelijk zijn opdat de Raad van State er zou kunnen op antwoorden; dat deze exceptie dient te worden verworpen;

3. Over de grond van de zaak.

3.1. Overwegende dat verzoeker een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt:

“Rechtsmisbruik - bevooroordeelde aanpak van de zaak.

De Conventie van Genève had en heeft tot doel bescherming te verlenen aan mensen die vervolging vrezen, omwille van o.a. hun afkomst, en die geen bescherming van hun eigen staat kunnen krijgen.

Dit betekent dat alle asielaanvragen grondig moeten onderzocht worden en dat daarbij rekening moet gehouden worden met de algemene situatie in het land van herkomst.

De vervolging, het geweld en het racisme tegenover de zigeuners is een feit. Dit wordt alom erkend als een feit.

Zowel op de dienst Vreemdelingenzaken als bij de C.G.V.S. wordt daar geen rekening mee gehouden enkel en alleen omdat het bestaan van deze feitelijke toestand ontkend wordt. Immers, op basis van een summier onderzoek en op basis van verklaringen van de Tsjechische overheid, gaan de beide instellingen er van uit dat er helemaal geen problemen zijn in Tsjechië, dat er slechts sporadisch gebruik van geweld is.

Zij gaan dan ook uit van de veronderstelling dat alle asielaanvragen van zigeuners economisch geïnspireerd zijn, niet politiek.

Het is met die bevooroordeelde houding dat alle asielaanvragen beoordeeld worden.

Er is daarenboven sprake van machtsmisbruik wanneer extra krachten worden ingezet met het enige doel alle asielaanvragen in versneld tempo af te werken met het doel alleen maar negatieve beslissingen te nemen.”;

Overwegende dat de Commissaris-generaal de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf heeft genomen nadat hij heeft vastgesteld dat verzoeker onvoldoende gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging is in de zin van de Conventie van Genève; dat hij niet heeft overwogen dat de asielaanvragen van zigeuners “enkel economisch geïnspireerd zijn”; dat verzoeker nalaat in concreto aan te tonen waarin de “bevooroordeelde houding” van de Commissaris-generaal tot uiting komt; dat de kritiek van verzoeker, als zouden extra krachten zijn ingezet met “als enig doel alle asielaanvragen in versneld tempo af te werken” met een negatieve beslissing tot gevolg, nergens op slaat; dat het integendeel blijkt geeft van behoorlijk bestuur, om bij een toevloed aan asielaanvragen, extra personeel in te zetten; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2. Overwegende dat verzoeker een tweede middel als volgt adstrueert :

“Onvoldoende motivatie.

De bestreden beslissing stelt dat de asielaanvraag van verzoeker kennelijk ongegrond is. Verzoeker zou “onvoldoende gegevens” aanbrengen die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging. Nergens wordt dit echter op een coherente, logische wijze gemotiveerd. Onvoldoende gegevens is trouwens nog iets anders dan kennelijk ongegrond.

Verzoeker is inderdaad nooit zelf fysiek aangevallen door rechtse militairen, zoals verschillende leden van zijn familie wel. Hij werd echter wel zwaar bedreigd en beledigd door skinheads. Hij werd tevens gediscrimineerd wegens zijn zigeunerafkomst. Er werden door verzoeker wel voldoende gegevens naar voor gebracht om op zijn minst een grondig onderzoek te doen naar de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling van verzoeker.

Bovendien is zijn geval geen losstaand geval. Hij is lid van een familie die gezamenlijk vluchtte wegens felle agressie tegen hen. De problemen van verzoeker zijn dus geen alleenstaand geval. Heel zijn familie werd het slachtoffer van vervolging.

Dat ook de andere familieleden een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf kregen kan niet weerhouden worden als argument om de asielaanvraag van verzoeker af te wijzen nu ook deze familieleden een verzoekschrift indienden tot schorsing en nietigverklaring van die administratieve beslissing bij de Raad van State.

Heel de familie, en dus ook verzoeker, was slachtoffer van zware vervolgingen. De Tsjechische overheid is niet in staat gebleken hen hiertegen te beschermen, als al niet vermoed kan worden dat zij het geweld zelfs gedogen of organiseren.

In de huidige stand van de zaak kan niet gesteld worden dat er onvoldoende gegevens voor handen zijn om de zaak te onderzoeken. Dat is trouwens over de grond oordelen wat in de huidige stand van het onderzoek niet kon.

Deze beslissing kan niet aanvaard worden gezien het zeer beperkte onderzoek dat er gebeurde. In het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek kan deze argumentatie niet weerhouden worden. Er wordt geoordeeld over de grond in de bestreden beslissing. Op zijn minst moet er een onderzoek ten gronde gevoerd worden.

De bestreden beslissing is dus gebrekkig gemotiveerd.

Bij een bijkomend verhoor in de procedure ten gronde zal blijken dat verzoek(st)er wel degelijk vluchtte omwille van een gegronde vrees voor vervolging.”;

Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van het dringend beroep de opdracht heeft na te gaan of een verder onderzoek van de erkenningsaanvraag noodzakelijk is en of de asielaanvrager voorlopig wordt toegelaten tot het verblijf in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, na de onontvankelijkheidsbeslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken, onderzoekt of de asielaanvrager gegevens heeft aangebracht die aantonen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat verzoeker zelf verklaart dat hij nooit fysiek is aangevallen, zodat de Commissaris-generaal in redelijkheid de aanvraag van verzoeker kennelijk ongegrond kon verklaren; dat bijgevolg verzoeker nalaat om concrete gegevens aan te voeren die aantonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging is in de zin van de Conventie van Genève; dat het tweede middel niet gegrond is;

3.3. Overwegende dat verzoeker een derde middel aanvoert dat als volgt luidt:

“Miskenning Conventie van Genève.

De bestreden beslissing stelt dat er geen ernstige en aantoonbare gronden zijn voor een vrees van een schending van de Conventie.

Dit klopt niet.

Uit het relaas van verzoeker blijkt duidelijk dat er reeds een schending geweest is. Er is sprake van ernstige mishandeling door extreem-rechtse elementen enkel en alleen omwille van de zigeunerafkomst.

De overheid tolereert dit, moedigt het zelfs aan.

Bij een terugkeer, al dan niet gedwongen, zullen er nog meer schendingen zijn. Dit staat vast, gelet op het extreem-nationalisme dat in Tsjechië heerst. Zigeuners zijn niet meer welkom, zeker niet diegenen die zijn weggegaan. Alle bezittingen zijn afgenomen.”;

Overwegende dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal overweegt dat de aanvraag van verzoeker kennelijk ongegrond is omdat hij onvoldoende gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging is in de zin van de Conventie van Genève, en dit op grond van de motieven, weergegeven in de bestreden beslissing; dat uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat verzoeker niet met concrete gegevens het tegendeel kan aantonen; dat de Commissaris-generaal, in het kader van het dringend beroep, nagaat of een verder onderzoek van de erkenningsaanvraag nodig is, rekening houdend met alle gegevens van de zaak; dat hij op

goede gronden heeft overwogen dat een verder onderzoek zich niet opdrong, gelet op het relaas van verzoeker; dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de Commissaris-generaal de Conventie van Genève heeft miskend; dat het derde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vierentwintig juli tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.